

La llum que imaginem

Títol original: *All We Imagine as Light* **Direcció i guió:** Payal Kapadia **Països:** França, Índia **Durada:** 117 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Kani Kusruti, Chhaya Kadam, Divya Prabha, Hridhu Haroon... **Música:** Dhritiman Das **Fotografia:** Ranabir Das **Distribuïdora:** Atalante Cinema **Estrena a Espanya:** 01/01/2025

No recomanada per a menors de 12 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere

Versió original en hindi i marathi, amb subtítols en català

SINOPSI

A Mumbai, la rutina de la infermera Prabha es veu alterada quan rep un regal inesperat del seu marit, de qui està distanciada. La seva jove companya d'habitació, l'Anu, intenta en va trobar un lloc a la ciutat per mantenir una relació íntima amb el seu xicot. Un viatge a un poble costaner els permet trobar un espai on poden deixar anar els seus desitjos. (gencat.cat)

CRÍTICA

L'Índia Payal Kapadia sorprèn a la recta final de Canes per la seva enlluernadora i brutal sinceritat (****)

'All we imagine as light' passa al capdavant de favorites per la seva claredat tacada de vida i la seva emoció lleugerament abstracta.

Fins al final tot és Canes. I la pel·lícula d'una gairebé debutant (és el seu primer treball de ficció després del superb documental *A Night of Knowing Nothing*) pot ser la producció del certamen en la seva aparença tan modesta com enlluernadora. Fa anys, *La classe*, del recentment mort Laurent Cantet, es va projectar l'última jornada quan les travesses ja feia dies que estaven tancades. Que si *Il divo*, de Paolo Sorrentino; que si *Gomorra*, de Matteo Garrone; que si el díptic *Che*, de Steven Soderbergh; que si *Tres monos*, de Nuri Bilge Ceylan... Va ser una convocatòria per al record i, tanmateix, va semblar impossible resistir-se a la gramàtica lliure, ferida i desesperadament sincera d'una pel·lícula construïda a l'interior d'una aula amb els elements més primaris. Que si els dubtes, que si l'amor, que si la febre, que l'olor de la goma d'esborrar, que si la mateixa vida...

All we imagine as light (bella des del títol: **Tot el que imaginem com a llum**) té una cosa d'aquelles històries construïdes més enllà dels sentits. Deia Borges que Blake deia que si la vista, el tacte o l'oïda no interferissin com ho fan en la nostra relació amb el món apreciaríem les coses com el que són: infinites. Mirem el món quan els ulls ja no ens enceguin, seria el lema que cal seguir amb aspecte de manifest. I aquest és, d'alguna manera, el joc que ens proposa l'Índia **Payal Kapadia**.

S'explica la història de dues dones, infermeres en un hospital a Mumbai, cadascuna atrapada en el seu propi laberint. La primera no troba la manera de veure's en la intimitat amb el seu xicot. La segona ha oblidat el marit que temps enrere va emigrar a Alemanya. Totes dues provenen del sud del país, però les separa un univers que té a veure amb aquella fractura que divideix totes les societats del món, però de manera molt més gràfica, establerta i ritualitzada a l'Índia. **A poc a poc, es coneixeran, intercanviaran ferides i fins i tot compartiran un viatge juntes a un bosc a prop de la costa.**

Es parla de desig, es parla de passió, es parla d'un desencís etern, es parla d'amor i, també, d'emancipació, de dones que es reconeixen, s'aixequen i s'enfronten a les seves pors. **La pel·lícula navega per la pantalla com un somni amb els ulls oberts;** sempre pendent del que es mostra, però molt atenta a l'altra banda. És una pel·lícula profundament sensorial, però que apunta a l'impertorbable, a l'etern, a aquell infinit que només és capaç d'apreciar amb justesa la part de darrere els ulls, i de les orelles, i de tots els altres sentits.

Crida l'atenció la saviesa gens arrogant d'una directora que ni tem ni defuig l'error; **que sempre es proposa des del risc, però sense exhibicionisme;** sempre molt pendent del moviment d'unes mirades que cerquen altres mirades. En una de les darreres escenes, la infermera salva un ofegat a la platja i el ressuscitat es confon amb l'espòs absent. **I en l'espai entre la vigília i el somni, la pantalla s'engrandeix fins a donar un significat nou a l'emoció.** Kapadia taca la veu i el gest clar dels seus personatges de vida i, amb una posada en escena lleugerament abstracta, aconsegueix que les emocions abandonin aquella arbitrariedad accidental molt a prop de l'anècdota que les persegueix massa vegades per acostar-se a una cosa molt més noble, per infinita. **Ens està quedant una molt bonica i sorprenent Palma d'Or.**

Luis Martínez - elmundo.es